INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

ION DUMITRU

„MĂ SIMT BINE PE PODIUM, LÎNGĂ DINU ŞI DOBRIN"

DUMITRU este cel mai bun fotbalist al anului !

Vestea i-a bucurat pe toţi iubitorii fotbalului, indiferent de tabăra din care fac parte. După ce, acum doi ani, Dumitru a pierdut, „la fotografie", bătălia pentru titlu, într-o frumoasă dispută cu Dobrin, iată-l acum, în sfîrşit, în frunte.

Dumitru este, într-un fel, şi copilul redacţiei noastre. Acum patru ani, cînd s-a alcătuit lista pentru plecarea lotului în America de Sud, în lunile premergătoare campionatului mondial din Mexic, Dumitru nu figura printre cei 18. În acele zile, redacţia revistei Fotbal s-a înscris în excepţie şi a sugerat conducerii tehnice să-l includă şi pe Dumitru în lotul pentru Brazilia". Tînărul fotbalist n-a înşelat aşteptările nenumăraţilor săi suporteri. El a făcut în America de Sud un turneu care l-a anunţat pe jucătorul de clasă de astăzi şi care a impus selecţionarea lui pentru celebrele meciuri cu Anglia, Cehoslovacia şi Brazilia de la Guadalajara.

— Ce zici de titlul pe care l-ai cucerit ?

— Sînt foarte bucuros. S-ar părea că-l merit, mai ales pentru a doua jumătate a anului. După cum se vede din cifre, n-a vrea fost uşor. Dacă stau să mă gîndesc bine, însă, chiar dacă aş fi fost pe locul III, lucrurile nu s-ar fi schimbat prea mult. În fond, sîntem trei cu cîte .. 20 de puncte. O jumătate de punct în plus, o jumătate în minus — nu contează. Mă bucur că ceilalţi doi sînt jucători ca Dinu şi Dobrin (sau Dobrin şi Dinu). Îmi pare, însă, rău că, în clasamentul primilor 10, Sătmăreanu nu se află mai sus. Îmi pare rău că Radu Nunweiller nu figurează şi el în acest clasament. În fond, Radu a jucat în primăvară aşa cum am jucat eu în toamnă.

— Spunea cineva că după ultima etapă a turului, la Arad, într-o convorbire cu un coleg de redacţie, Domide, fără să ştie rezultatul anchetei — buletinele nici nu începuseră a fi desfăcute — a declarat că în viitoarea echipă naţională pot rămîne „din vechea gardă", doar Dobrin, Dinu şi Dumitru. Ce părere ai de această afirmaţie atît de radicală ?

— Situaţia nu e chiar atît de simplă. Clasamentul anchetei „Fotbal" pare să-i dea dreptate lui Domide, mai ales prin faptul că între cel de-al treilea clasat şi al patrulea există o foarte mare diferenţă de puncte. Dar, cînd e să treci la treabă, îţi dai seama că nu e foarte uşor să spui cu absolută convingere „cutare şi cutare". S-a mai spus deseori că e foarte uşor să faci pe selecţionerul şi să iei hotărîri atunci cînd ştii că nu răspunzi de munca de selecţie. În acest caz se află oarecum şi Domide, deşi cei trei pe care îi propune mă onorează direct. Din păcate, dintre fotbaliştii tineri s-au ridicat foarte puţini jucători care să poată „face praf" vechea echipă naţională.

— Apropo de vechea echipă, adică de echipa 1969—1973. Crezi că şi-a făcut pe deplin datoria ?

— Sînt convins că noi am făcut tot ce am putut. Mai mult n-am fi putut face. Am fost foarte legaţi şi am respectat cu stricteţe o idee de joc. Îmi pare rău, bineînţeles, că n-am reuşit să facem în ultimele 90 de minute ceea ce multă lume a aşteptat — mă refer la meciul de la Leipzig — dar, trebuie să recunosc, am fost învinşi de o echipă mai bună, cel puţin în ziua meciului. În legătură cu asta, sînt absolut de acord cu Dobrin, care spune că la Leipzig ne-a învins o echipă mai bună — la absolut toate capitolele. Dobrin mărturisea, a doua zi după Leipzig, că fotbaliştii din echipa R. D. Germane sînt mai buni decît noi chiar la capitolul tehnicii. El se referea la întregul lot. Şi eu nu fac decît să fiu de acord cu el. De un singur lucru îmi pare rău. Aş fi vrut să rejoc acest meci în stilul în care am jucat patru ani.

— Care a fost, la urma urmei, acel stil ?

— Noi am crezut în efectul pasei inteligente şi surprinzătoare. Pe foarte mulţi i-a supărat suita noastră de pase. Dar anii o să demonstreze, cred, că în pasa aceea scurtă şi des repetată se afla mijlocul de a învinge o echipă mai puternică. Noi, cei cîţiva, am ştiut să pasăm fără să telefonăm şi să obosim, în acest fel, echipele adverse, deseori mult mai puternice. La Leipzig, sub impresia nenumăratelor păreri care susţineau că trebuie să atacăm mai mult, ne-am decis să atacăm, într-adevăr, în cîteva rînduri, prin Iordănescu, şi să credem că putem ataca prin Ţarălungă. Din păcate, această tendinţă ofensivă nepotrivită — după mine — în cazul meciului de la Leipzig, a... desfăcut echipa noastră. Repet, nu vreau să vă faceţi o părere greşită. Rămîn în continuare la convingerea că echipa lui Peter Ducke a fost mai bună decît a noastră, dar hai să ne aducem aminte că, în repetate rînduri, am reuşit să învingem sau să scoatem jocuri egale cu echipe mai puternice decît a noastră. Fără îndoială că eu am jucat slab la Leipzig. Asta e o chestiune a mea, personală, care mă roade şi o să mă roadă mereu. De fapt, ca să fiu sincer, la Leipzig au jucat — în echipa României — două jumătăţi de mijlocaşi. Fac precizarea că, pînă la foarfecă, Radu Nunweiller a jucat foarte bine. Dar a venit blestemul cu foarfeca aceea. În cabină, la pauză, Radu plîngea. Nea Tinel a încercat să-l consoleze, dar n-a fost chip. Şi astfel, am continuat să jucăm amîndoi ca două jumătăţi de mijlocaşi. Nu e mai puţin adevărat, însă, că nici n-am fost ajutaţi. Ţarălungă era ca varul înainte de meci, iar Iordănescu „asigura" nevoia de risc a echipei în meciul în care nu era nevoie de aşa ceva. Pentru a treia oară, însă, vreau să subliniez că ne-a învins o echipă mai bună. Singurul meu regret e că echipa noastră n-a reuşit să rupă un raport de forţe nefavorabil ei, aşa cum s-a întîmplat şi altă dată.

— Spuneai că jucătorii tineri de valoare sînt puţini. Totuşi, ce vezi în perspectivă ?

— Mitică Marcu poate fi un jucător foarte bun. Dar trebuie să muncească. Deocamdată pierde prea des mingea şi nu trage la poartă. În schimb are o viteză care te îndeamnă, pe tine, mijlocaş, să-i arunci mingea la întîlnire.

— Care sînt mijlocaşii tăi preferaţi ?

— Îmi place Balaci. Ştie să mîngîie mingea. Şi asta e din ce în ce mai rar la noi.

— Din cîte se pare, dragă Dumitre, eşti un pic conservator cînd e vorba să discutăm despre construirea echipei naţionale.

— Sînt conservator de nevoie. Timp de cîţiva ani am învăţat să credem că se intră foarte greu în echipa naţională, iar astăzi, deodată, pe nepusă masă, afli chiar din gura unui fotbalist că au mai rămas doar trei.

— Ce-ai zice să încercăm să jucăm şi noi, odată, în stilul Craiovei ?

— Ştiu şi eu ce să spun ? Deocamdată, Craiova a obţinut succese — prin jocul ei — doar în meciurile din ţară. Cu Fiorentina şi Standard Liège a marcat două goluri chinuite în patru meciuri. Dar poate că n-ar fi rău să încercăm şi noi, odată, un joc mai altfel. În fond, dacă acceptăm că Marcu e un jucător care merită să fie adus la echipa naţională, asta schimbă dintr-odată o mulţime de lucruri. Degeaba îl aduci pe Marcu dacă nu aduci şi un vîrf puternic, care să sară şi să pună în gol mingea aruncată de Marcu. În afară de asta, mai rămîn multe de rezolvat — dacă vrei să schimbi ceva. La urma urmei, încercarea moarte n-are, deşi, poate pentru că am îmbătrînit, nu pot să uit că am jucat şi eu într-o echipă cu adevărat frumoasă.

— Ce face Steaua ?

— Încercăm să iuţim atacul. E singura şansă de îmbunătăţire a jocului şi a eficacităţii. Poate că într-o bună zi o să reuşim şi noi să avem atacul Pantea-Iordănescu-Năstase-Aelenei.

— Nu simţi nevoia unui vîrf bătăios ?

— Simt, dar nu-i de unde.

— Cum merge treaba cu Constantin ?

— Bine. Este un antrenor excelent, de la care ai foarte mult de învăţat. Numai să vrei.

— Care este cel mai bun jucător pe care l-ai întîlnit în cursul anului 1973 ?

— Kreische. El este unul dintre cei care demonstrează marele progres tehnic al jucătorilor din R. D. Germană.

— Ce întrevezi pentru 1974 ?

— S-ar părea că e un an în care am putea lucra în linişte. Din păcate, fotbalul nu admite o asemenea stare de linişte. Sînt convins că toate declaraţiile care vor cere echipei naţionale să-şi îmbunătăţească jocul, trecînd rezultatul pe planul doi, o să fie uitate chiar de la prima noastră apariţie. Numai un fotbalist ştie că în treaba asta cu mingea rotundă intră şi nestatornicia suporterilor. Dar poate că de aceea e şi frumos fotbalul.

— Spune, Dumitre, în concluzie, cum vezi noul în echipa naţională ?

— Iar le primesc... cotite... Dar nu-i nimic. N-aveţi decît să scrieţi : „Aş vrea să arunc pase de 30—40 m spre Mitică Marcu, dar, cu o condiţie : să-l am în dreapta pe Mircea Lucescu, care este unul dintre cei mai tineri şi mai moderni jucători români.

— Le-ai încurcat de tot Liţă.

— Lasă că le descurcă nea „Tinel" Stănescu.

Ioan CHIRILĂ

- AM CREZUT ÎN EFECTUL PASEI INTELIGENTE ŞI SURPRINZĂTOARE
- ÎMI PLACE BALACI PENTRU CĂ ŞTIE SĂ MÎNGÎIE MINGEA
- LA STEAUA ÎNCERCĂM SĂ IUŢIM ATACUL
- S-A CALIFICAT PENTRU MUNCHEN ECHIPA MAI BUNĂ

CU CITITORII DIALOG

DILEMĂ CU DOUĂ SURORI

Atila Horvat (Făgăraş) are 14 ani, două mari pasiuni şi două ...surori mai mari, studente la Cluj, din cauza cărora nu se poate decide asupra sportului pe care să-l practice. **„Fotbalul şi tenisul mi se par sporturi la fel de frumoase. Una dintre surorile mele ţine morţiş să joc fotbal. Cealaltă, dimpotrivă, să devin un bun tenismen, aşa ca Năstase. Iar mie unul îmi este foarte greu să aleg. Dv. ce ziceţi ?"**

— Ce răspuns ar putea să vă dea revista... FOTBAL, căreia îi adresaţi întrebarea ? Sigur că ea nu vă sfătuieşte s-o porniţi spre tenis. Adevărul este că nimeni altul nu poate hotărî, în afara celui în cauză. Totul depinde, în primul rînd, de... pasiunea mai tare şi numai după aceea de... şora cu argumente mai solide !

SOLUŢIE FĂRA RISC

„Sînt unul dintre cei mai frecvenţi cititori ai revistei FOTBAL — afirmă arădeanul Petru Crişan. **Aştept cu mare nerăbdare apariţia fiecărui număr, pe care-l parcurg apoi cu mare atenţie. Trebuie să vă spun că este o publicaţie pe care o stimez foarte mult pentru competenţa şi obiectivitatea cu care tratează marile probleme ale fotbalului. La fel, cred eu, gîndesc şi alţi iubitori ai acestui atît de controversat sport, dovadă fiind faptul că, la chioşcurile din oraş, revista FOTBAL se epuizează în 15—20 de minute. De cîteva ori am rămas şi eu fără ea... Nici nu ştiu dacă se pot face abonamente...".**

— Sigur că se pot face. Stimate tov. Crişan. Dar, pentru aceasta, trebuie să vă adresaţi factorului poştal sau oficiului de difuzare a presei din oraşul dv.

DIFICULTĂŢI ŞI FELICITĂRI

Bucureşteanul C. Pîrlea a participat la toate anchetele revistei pentru desemnarea celui mai bun fotbalist român al anului. „Acum, la sfîrşitul lui '73, parcă-i mai greu ca oricînd. Cui să-i acorzi întîietatea ? Mie unul nu mi-a fost deloc uşor să aleg între simplitatea şi eficienţa jocului lui Dumitru, fantezia lui Dobrin, puterea de luptă şi ambiţia lui Dinu, eleganţa şi tehnica lui Boc. Au fost şi alţi jucători care în 1973 au evoluat cu foarte bune rezultate. Mă gîndesc la Strîmbeanu şi Marcu, la Beldeanu şi M. Sandu, la Jivan, Broşovschi şi Balaci. Repet, este dificil de ales, şi, din această cauză, sînt foarte curios să văd opţiunile celor 18 antrenori şi ale dv., gazetarii sportivi. Încheiu mica mea scrisoare transmiţîndu-vă pe această cale un călduros „La mulţi ani", iar fotbaliştilor un '74 plin de realizări dintre cele mai frumoase...".

— Mulţumim pentru urări şi vă oferim, la rîndul nostru, în acest număr de revistă... opţiunile antrenorilor şi cronicarilor de fotbal la ancheta noastră. De altfel, clasamentul „Trofeului FOTBAL '73" redă fidel cît de echilibrată a fost disputa pentru întîietate. Adică exact despre ceea ce afirmaţi şi dv., tov. Pîrlea, la începutul scrisorii pe care ne-aţi expediat-o.

RECORD DE... VIAŢĂ LUNGĂ

Un înflăcărat simpatizant al echipei U.T.A., Constantin Crăciunescu, din localitatea Todireşti (Suceava), ne scrie despre revenirea spectaculoasă a fostei campioane în finalul turului şi în primele etape ale Cupei României. **„Remarc cu satisfacţie că revista n-a căzut în patima subiectivismului faţă de această echipă că, atunci cînd U.T.A. a traversat o perioadă dificilă, a arătat clar, convingător, cum stau lucrurile. U.T.A. se află acum din nou printre fruntaşele campionatului şi sînt sigur că, în retur, va juca şi mai bine. Vom trăi şi vom vedea. Pînă atunci, însă, vă rog să-mi spuneţi şi mie care a fost cel mai eficace jucător al echipei arădene ?..."**

— În anii cînd a cîştigat primele sale două titluri (1946/1947 şi 1947/1948) : Bonyhadi, cu 26 şi, respectiv, 49 de goluri. Nimeni, pînă atunci şi după aceea, n-a mai reuşit să marcheze, în 30 de meciuri, atît de multe goluri. De altfel, în acel campionat I.T.A. a înscris în total 129 şi a primit 31. Petschovschi, Pîrlea, Domide, Kun, Broşovschi au fost sau sînt alţi jucători care au punctat pentru echipa textilistă de-a lungul anilor.

DOUĂ ANIVERSĂRI ÎNTR-O ZI

L. Petre din Sibiu a împlinit sîmbătă 17 ani. „Tot sîmbătă 22 decembrie împlineşte 22 de ani şi Mircea Sandu de la Sportul studenţesc. Aş vrea să-i transmiteţi din partea mea, prin intermediul revistei, o urare sinceră şi mult, mult succes în viitorul an...".

— O facem cu plăcere, deşi ne aflăm cu... patru zile mai tîrziu !